

„Când cerul e îngândurat,
ploaia e gata să plângă”

TOAMNĂ LUI MUȘATESCU LA CÂMPULUNG

Sunt un muscelean fascinat de senzualitatea orașului, și asta înseamnă că-mi găsesc locul aici, în fiecare toamnă.

Stau cu teii pe Bulevardul Pardon și-mi stăruie-n urechi țăcănitul roților de tren, ce abia a trecut. Îmi imaginez viitorul ca un tren care aleargă, aleargă cu viteză maximă spre necunoscut, nebănuind ce ne așteaptă acolo. Este limpede că nu putem frâna și nu-l putem opri. Trenul vieții noastre merge mereu înainte. Da! „În fiecare tren al lumii, viața circulă pe compartimente”.

Iubitor de peisaje domoale și valori conservatoare, lucrurile mi s-au părut întotdeauna destul de complicate, dar acum, învălmășeala de nații și religii, de săraci și bogați, ce sufocă bulevardul nu mă mai sfășie ca în adolescență. Într-un fel, sau altul „Trecutul nu restituie. Reamintește”.

Lângă bordura de ciment văd furnicile care aleargă, intră, ies din crăpăturile bulevardului. Și trunchii teilor sunt plini de furnici. Soarele taie, oblic, roșu felii de lumină printre ramurile dinspre care răzbat foșnetul frunzelor și mirosul dulceag al castanelor coapte.

Amintirea toamnei cu timpul ei încet, capătă în imaginația mea retrospectivă, caracteristici mitice. În afara scrisului, sunt un om în regulă. Am plăceri și neplăceri, timpul e cam necruțător și în treacăt fie vorba „Nu regret nimic din ce am făcut în viață. În schimb regret tot ce nu am făcut”.

Încercam o anamneză la minut: scrutam în memoria cea mai profundă, figurinele toamnelor muscelene. Privirea mi s-a pironit pe biserica Sfântul Nicolae și m-am visat printre icoane și sfinți, smirnă și tămâie, așteptând probabil ca îngerii să părăsească tencuiala bisericii și să redevină ce au fost întotdeauna, mesagerii Domnului. Îmi imaginez, pentru că „Dumnezeu e cum și-l face omul în sufletul lui”.

Dacă mă gândesc intens la o problemă trebuie neapărat să inventez o maximă în legătură cu problema respectivă. Dacă nu reușesc, mi-o scot din cap. Sunt scriitor și om, prin urmare am dreptul la fițe și capricii. Îmi place să stau de vorbă. Taclaua este o bucurie privată care mă face să mă simt foarte bine la Câmpulung. Plăcere – plăcere, dar „Dacă într-o vorbă îndeși mai mult decât încape, devine vorbă goală”.

Am încredere în lucrurile care nu se văd. Mă emoționează femeile cochete care apar la magazinul lui Măgeanu să probeze pălării, îmi place mirosul de tutun și admir dorul frunzelor de ducă.

Sunt atâtea lucruri pe care simt că lumea ar fi bine să le afle despre mine. Aș vrea înainte de orice, ca lumea să știe că exist, că mă recompun în fiecare dimineață sub efectul cafelei și mă descompun în fiecare noapte spulberat de somn. Între una și alta trăiesc spectaculos cu afundări în real și caricatural, și „Nu vreau să mor până nu termin de trăit!”

La Câmpulung, fericirea înseamnă și o zi de ploaie. M-am visat cântând în ploaie, râzând, dansând sub curcubeu, plângând cu lacrimi de soare, pictând cerul în culorile fericirii mele. Plouă cu amintiri în sufletul meu în miez de toamnă.

Și, prin urmare...., „Când cerul e îngândurat, ploaia e gata să plângă!”